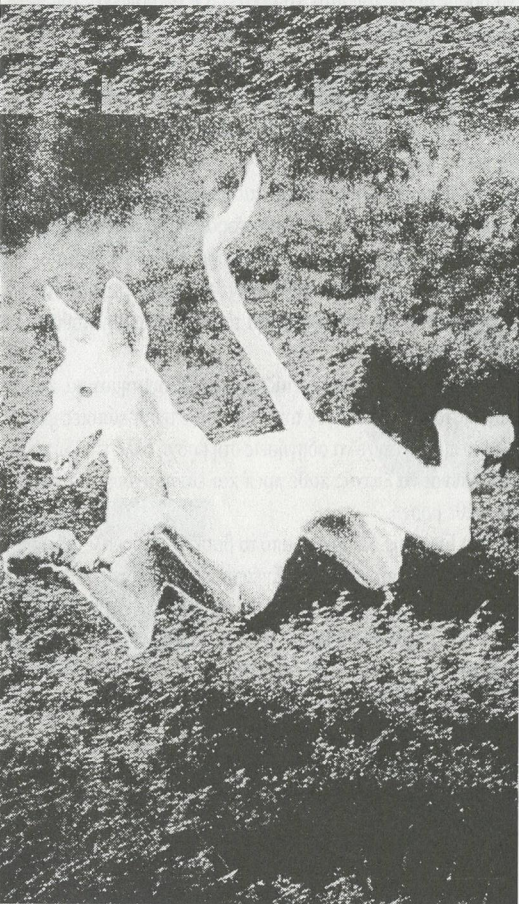

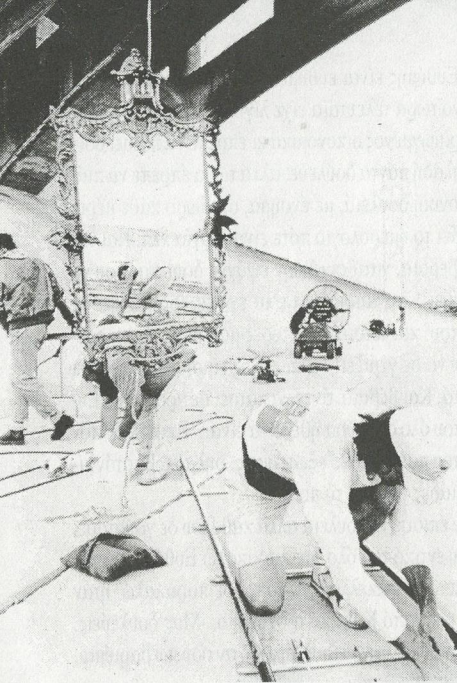

Ο Ευθύμης είναι εύθυμο παιδί. Πάντα ήταν δηλαδή. Μόνο τώρα τελευταία είχε λίγο τις μαύρες του γιατί ήταν στριμωγμένος οικονομικά κι έπρεπε να πιάσει δουλειά. Δηλαδή πάντα δούλευε, αλλά τώρα έπρεπε να πιάσει κανονική δουλειά, με ένσημα, οκτάωρο κάθε μέρα, να κοιτάει το ημερολόγιο πότε είναι αργία κλπ. Και την έπιασε βέβαια, γιατί σιγά μην έψαχνε δουλειά "που να τον γεμίζει", "να ταιριάζει με τα ενδιαφέροντα και τις γλίσσεις του" και τέτοιες αριστερές μαλακίες. Άκου δουλειά που να σε γεμίζει! Γιαπωνέζος είμαι, να με γεμίζει η δουλειά; Και βέβαια, άντε να κάτσει σε γραφείο ο Ευθύμης, που όλο στη γύρα ήθελε να είναι. Έπιασε λοιπόν οδηγός του παπιού του, "εξωτερικές" δηλαδή. Εκατόν είκοσι χιλιάδες εσύ και το παπί.

Την έπιασε τη δουλειά αλλά καθόλου δε γούσταρε. Και τ' αφεντικό του όλο "σε παρακαλώ Ευθύμη, θα πετάξεις αυτό το φάκελλο;". Αυτό το "σε παρακαλώ" ήταν χειρότερο κι από Κρητικό τροχονόμο. -Μας δουλεύεις, ρε γενιά του πολυτεχνείου; Δηλαδή αν σου πω βαριέμαι, θα τον πας μόνος σου;

Αυτό το "θα πετάξεις" του άρεσε του Ευθύμη. Του σφηνώθηκε στο μυαλό η ιδέα να πετάει τους φάκελλους του "γενιά του πολυτεχνείου". Κι επειδή δεν μπορούσε να πετάει τους συστημένους, άρχισε να μη στέλνει το μισό ταχυδρομείο της εταιρείας. Για την ακρίβεια τους έπαιρνε σπίτι του και τους διάβαζε πριν τους πετάξει.

Κάπως έτσι άρχισε να βουτάει και τις επιστολές που έφταναν στην εταιρεία. Τις διάβαζε κι αυτές και τις έ-

στελνε να βρουν αυτές που ήταν να στείλει. Οι αγαπημένες του ήταν οι ειδοποιήσεις γραμματίων από τις τράπεζες και τα τιμολόγια. Και άρχιζε μετά ένας κύκλος τηλεφώνων και φαξ για να συννενοηθούν οι εταιρείες μεταξύ τους. Στο τέλος τα έβαζαν όλοι με τα ΕΛ.ΤΑ. Άσε, που αν το δεις μακροοικονομικά, άνοιγαν νέες θέσεις εργασίας για coupiers.

Παρ' όλα αυτά βαριόταν αισχρά και τσαντιζόταν φοβερά που ήταν αναγκασμένος να δουλεύει. Κάθε φορά που τσαντιζόταν, κάθε φορά που οδηγούσε στη βροχή, κάθε φορά που ξύπναγε την ώρα που παλιά έπεφτε για ύπνο, κάθε φορά που νύσταζε γιατί είχε ξυπνήσει πρωί, έδινε μια υπόσχεση: "θα τον τρελλάνω τον πούστη, όπως τρελλαίνομαι εγώ".

Για να τρελλάνεις κάποιον χρειάζονται αργά, συστηματικά, καθημερινά βηματάκια. Κι εσύ δεν τρελλαίνεσαι επειδή κάποιες φορές ξυπνάς το πρωί ή έτυχε να οδηγήσεις στη βροχή αλλά επειδή είσαι υποχρεωμένος να ξυπνάς κάθε πρωί και είσαι σίγουρος ότι θα οδηγάς σε κάθε βροχή.

Έτσι κι ο Ευθύμης. Κι άρχισε από τα βασικά. Οι τουαλέτες της εταιρείας βούλωναν πιο τακτικά. Σκέφτηκε στην αρχή να ρίξει σφουγγάρι σφιγμένο με σπάγγο. Αλλά θα καρφωνόταν. Άρχισε λοιπόν να ρίχνει όλα τα κολλόχαρτα στη λεκάνη. Κάθε βδομάδα έριχνε

και δυο σερβιέτες. Και το υπέροχο πρωινό, την ευλογημένη μέρα που τα νεύρα του αφεντικού τον χτύπησαν στη μύτη, ο Ευθύμης είχε τριπάρει. Κυλιόταν στις αιώνιες πεδιάδες του μανιτού, έφτιαχνε στεφάνια από λουλούδια στην Ταϊτή, έτρεχε με το παπί του στο Paris-Dakkar, κάπλαζε σε ατέλειωτα ιρλανδέζικα λιβάδια...

Όταν έμαθε τί είναι και πώς πληρώνεται η πιστωτική κάρτα -σιγά μην είχε και κάρτα ο Ευθύμης- η χαρά του ήταν να πληρώνει την ελάχιστη δόση στην τράπεζα κι όταν έφταναν τα πρόστιμα στο αφεντικό του, να ισχυρίζεται ότι το έκανε για να του γλυτώσει λεφτά. "Γιατί να τους τα πληρώσουμε όλα;"

Ξέρεις πώς είναι να οδηγάς όλη μέρα στην Αθήνα. Η μύτη σου από το κανσαέριο και τον άνεμο είναι υδροβότοπος. Και του Ευθύμη επίσης. Αλλά ο Ευθύμης καθάριζε τη μύτη του, έκανε ένα μπαλάκι και το κόλλαγε στο κάτω

μέρος του πόμουλου του γραφείου του "γενιά του πολυτεχνείου". Κι ενώ το "Αραμίζ" πλημμύριζε το γραφείο κι ο Ευθύμης ανέβαινε την Κηφισιάς, ο "γενιά" ούρλιαζε.

Ο "γενιά" είχε μια πολύ σπαστιζιά γραμματέα. Και καλά ωραία, κι ένα τέταρτο πριν σχολάσεις:

-Ευθύμη, αυτό να πάει αμέσως.

*Μα σχολάω τώρα.

-Σχολάς όταν τελειώσεις κι όχι όταν θες. Εξάλλου άργησες το πρωί.

*Την καριόλα, δικό της είναι το μαγαζί και σκάει;

Γι' αυτό, κάθε βδομάδα ο Ευθύμης της κατέστρεφε ένα αρχείο από τον υπολογιστή της. Και ήταν και ξεκαρφωμένος γιατί "σιγά μην ξέρει ο coupiers από υπολογιστές".

*Ξάχνε τις μνήμες σου φοραδίτσα μου, κι αν το βρεις να μου πέσει η εξάτιμη. Όσο για το πληκτρολόγιό της, το είχε καταντήσει τασάκι, όπως και τα περισσότερα στην εταιρεία.

Η εταιρεία, επειδή δεν είχε υπάλληλους αλλά "συνεργάτες", είχε πάρει στον Ευθύμη αδιάβροχο (για να οδηγάει με κάθε καιρό - Ευθύμης, τέσσερις εποχές). Όταν ο Ευθύμης άκουγε τα χορτσάκια του antenna να λένε βροχές το φόραγε από την προηγούμενη μην τυχόν και βρέξει και το έπαιρνε και σπίτι. Και πώς τύχαινε, και την άλλη μέρα το ξεχνούσε. Μέχρι να πάει να το πάρει, είχε γλυτώσει τη μισή βροχή. Και ποιος να του πει ζουβέντα; Μεταξύ "συνεργατών" υπάρχε κατανόηση.

Φίλιτμο παιδί ο Ευθύμης. Όποτε ήθελαν να στείλουν φαξ και ήταν εκεί, "εγώ, έλεγε, αφού δεν έχω τίποτα να κάνω". Και κάθε φορά, πώς τύχαινε, πατούσε το copy κι αφού χάλαγε ένα σωρό χαρτί φαξ μετά το έστελνε. "Όλο το ξεχνάω". Εγκεφαλικό ο, τοιγούνης σαν αφεντικό, "γενιά".

Τα τηλέφωνα είχαν αρχίσει να του γίνονται μεγαλύτερη ψύχωση κι από το ταχυδρομείο. "Όποτε χτυπάει το τηλέφωνο με στέλνουν δρομολόγιο ή όποτε με στέλνουν δρομολόγιο έχει χτυπήσει πριν το τηλέφωνο"; Δε θα χτυπάει συχνά το τηλέφωνο λοιπόν. Χτύπαγε τηλέφωνο; Αμέσως ο Ευθύμης. Αλλά αυτά τα τηλέφωνα με τα πολλά κουμπάκια τον πνέδρευαν και δεν μπορούσε να συνδέσει ποτέ αυτόν που του ζητούσαν. Ή, πιο καλά, άρχιζε την πλάκα. "Εγώ είμαι. Τί γίνεται ρε ψυχή;" Κι αφού μιλούσε κάνα δεκάλεπτο ρωτούσε "μήπως κάνετε λάθος".

Διέταξε ο "γενιά" το πρωί: "Δεν είμαι εδώ για κανέναν". Μόλις χτυπούσε το τηλέφωνο και το ακουστικό το κρατούσε το χέρι του Ευθύμη ενώ το στόμα του ρωτούσε ευγενικότητα "ποιόν θα ήθελαν", όποιον και να ήθελαν απτός τον "γενιά" έδινε. "Μα δεν είναι ευγενικό, κύριε διευθυντά, να ρωτάμε ποιος είναι στο τηλέφωνο. Είναι σαν να μη θέλουμε να του μιλήσουμε, μου έλεγε η μαμά μου" απαντούσε στην χρήση του "γενιά".

Το παπί του Ευθύμη ήθελε συχνά σέρβις. Τότε δούλευε με το εφεδρικό παπί της εταιρείας. Αλλά "ο βλάκας στο

βενζινάδικο του έβαζε αμόλυβδη", δικαιολογούν ο Ευθύμης τις ώρες που "παιδεύονταν" να αδειάσει τη βενζίνη.

Μ' αυτά και μ' αυτά ο Ευθύμης έχλεισε χρόνο στην εταιρεία κι είχε αρχίσει να βαριέται πιο αισχρά από ότι συνήθως. Έπαιρνε λοιπόν μια παραγγελία, δεν έβαζε ώρα στο τιμολόγιο κι άρχισε να σταματάει μόνος του σε όλα τα μπλόκα που έβρισκε μπροστά του. "Τι διάολο, δε θα έχει ένα μπλόκο και εφοριακούς", βλαστήμαγε ο Ευθύμης. Κι επιτέλους, τους βρήκε.

-Τί έχει η ζούτα νεαρέ; Έχεις χαρτιά; Και τιμολόγια.

-Αμέσως. Την τοιμήσαμε την αποζημίωση, σκέφτηκε ο Ευθύμης.

-Πού είναι η ώρα; Το ξέρεις ότι αυτό είναι φοροδιαφυγή;

-Δεν ξέρω τίποτα, εγώ απλά οδηγώ.

Ο Ευθύμης είναι μια χαρά -από δουλιές με μηχανάκι γεμάτος είναι ο κόσμος-, ο εφοριακός τα κονόμησε γερά και ο "γενιά" άφησε τα λαξοτανίλ για κάτι πιο δραστικό. Βλέπεις ο Ευθύμης είχε γράψει τον αριθμό του κινητού του σε κάποιες δημόσιες τουαλέτες και τον έδωσε και σε κάτι φιλαράκια του από την original. Κι έστειλε κι ένα κολλητό του, τον Ευτύχη, να πάρει τη θέση του. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Άλλη φορά.

προσφέρεται:
ευχάριστο περιβάλλον,
προοπτικές ανόδου στην
ιεραρχία της επιχείρη-
σης, ελκυστικό πακέτο α-
ποδοχών.

ζητείται:
νέος με όρεξη για δου-
λειά, ευχάριστο χαρακτή-
ρα, ευχέρεια λόγου,
κοινωνικότητα.

ΓΙΑ ΜΑΛΑΚΕΣ
ΨΑΧΝΟΥΝ;

ΑΠΟΓΟΝΙΟ ΤΩΝ ΒΑΝΔΑΛΩΝ

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΑΛΗΤΕΙΑΣ

διεύθυνση επικοινωνίας: **Τ.Θ. 34220, 10029 Αθήνα**